Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Raluca
MIHĂILĂ

GLASVAND

35 de ore
din viața unui copil mare

Libris
EDITORIAL
BRAȘOV • 2019

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

35 de ore din viața Oanei, o femeie care lucrează încă de la terminarea facultății în aceeași corporație. Deși extrem de frustrată de limitele profesionale, Oana își vinde zilnic motive pentru a continua acest mod de viață. Sub aparenta-i superficialitate se ascunde un suflet doritor de apreciere și de expunere, dar și speriat de judecata celor mulți. Este un om care a învățat sa fie în control și căruia nu îi este deloc la îndemână vulnerabilizarea. Cu toate acestea, momentele de conștientizare profundă o fac să spere că, dacă nu va avea ea curajul să se desprindă, măcar viața să o forțeze să facă un pas înspre ea însăși, spre cea care știe că poate să devină.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

După ce îmi beau cafeaua și mă pregătesc degringolant pentru o nouă zi la stăpân, mai am a mă amăgi cu gândul că pentru încă patruzeci și cinci de minute îmi mai permit luxul să mă întreb dacă există sau nu liber-arbitru. Asta până ajung în fața calculatorului indexat la active corporative sub un număr mai lung decât cel de prizonier pentru crimă din culpă.

Dar m-am înșelat în privința luxului aspirațional, pentru că nici n-am ieșit din casă, și m-am surprins sub asediu fonic.

— Mai ușor, cretinule! E mobilă nouă!, urlă un dulap cu ochi și apucături de urs brun, care din ghinion pe fond de neșansă a ratat ocaziile de a lega prea multe sinapse.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Mă scuzați, vă rog, nu am vrut!, se scuză altul, care părea să nu știe ce l-a lovit, dar totuși ai fi zis că nu e la prima abatere.

— Degeaba nu ai vrut, ți-a ieșit, insistă fiara.

— Mă scuzați.

— Nu te mai scuza atât și fii atent! Cum te-au angajat, nenică, ăștia de la mutări? Nu a trebuit să treci vreun test de competență, ceva?

Săracul, că bogat nu cred că era ca să se chinuie inutil, privi în pământ și continuă tăcut să își facă meseria. Dacă nu i-a plăcut școala! Eh, și dacă îi plăcea, tot aia era. E plin de absolvenți de facultate care împing lizele prin supermarketuri, așa că nimic nu ne mai surprinde.

Mi-a ajuns liftul la nas, așa că nu-mi rămâne decât să cobor de la etajul 9 al aerului rarefiat în care cred că îmi plimb ifosele până la parterul mediocrității pline de goliciune. Ei, și ce dacă? Cu toții trebuie să ne mai sacrificăm din când în când, nu?

„Își are și orgoliul rolul său, alături de frică”, îmi zic de multe ori. Amândouă te țin în priză. Că nu mai ieși, asta e altă treabă.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

În timp ce simt cum mă afund în densitatea moleculară și în lipsa de personalitate a etajelor mici, se face beznă. Dar o beznă din aceea în care îți vine să îți bagi singur mâinile în ochi ca să te convingi că nu ai murit. Epava care îmi transportă ținuta aleasă după douăzeci de minute de paradă pune cireașa pe tort și se blochează între etajele trei și patru.

„Bine măi, nu puteai să îți alegi și tu intervalul opt-nouă? Evitam și eu grețurile matinale, că doar nu degeaba devin claustrofobă în preajma ălora mici".

Sunt destul de curajoasă de fel, dar parcă nu-i a bună că nu se întâmplă nimic nici după zece minute.

Îl sun pe administrator.

— Bună dimineața, dle R, sunt eu.

— Care eu?

„Tot uit că unicitatea timbrului meu vocal nu îi ajută pe cei fără ureche muzicală bună să mă țină minte."

— Sunt Oana de la apartamentul 92.

— A, da, Oana. Ce s-a întâmplat?

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— S-a blocat liftul.

— Păi mergeți pe scări. Sunteți tânără.

— Mulțumesc, sunt tânără, deși nu mai sunt nici eu ce-am fost, stau și mă reculeg cu voce tare. Mă rog, ideea e că s-a blocat cu mine în el. Suntem amândoi între etajele trei și patru.

— Aoleu!

— Așa am zis și eu. Dar ca să nu mă blochez în astfel de reacții primitive, m-am gândit să vă sun pentru a vă ruga să vorbiți cu firma care îi face reviziile.

— Păi nu e nimeni la ei azi. Sunt toți în concediu.

— Tocmai azi?

— Da, domniță Oana... așa le-am zis și eu ieri când i-am sunat să vină să facă revizia pe anul ăsta. Au întârziat cu ea trei luni, vă dați seama?

— Îmi dau seama și realizez și că era absolut necesară.

— Exact. Lasă că îi sun mâine din nou și se rezolvă.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— O idee foarte bună. Dar până atunci, eu cum ies de aici?

— A, o să-și dea drumul singur.

— Cum adică o să-și dea drumul? Cum o să facă asta?

— Așa se întâmplă, de obicei... știți că e instalația veche, administrația nu investește în blocul ăsta deloc...

— ... cum adică „de obicei”? Cum adică „de obicei”? S-a mai întâmplat?

— O, da, sigur, de multe ori.

— Dle R, noi pentru ce plătim întreținere, fonduri de rulment și mentenanță lift? Ca să ne sufocăm dimineața în ascensorul către centrul pământului și să întârziem la birou? Faceți ceva acum!

Am răcnit. Da, de regulă nu fac asta, dar parcă eram singura cu cap în discuție. Sau cel puțin cu lipsă de răbdare și ceva revoltă.

— Domniță Oana, hai, nu vă supărați, că nu vă face bine, am citit eu în Formula As că face rău la inimă să ne supărăm. Oricum, să știți că

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

și dacă era cineva la firma de lifturi, tot nu ar fi răspuns acum, e prea devreme pentru ei.

— Acum e vina mea că lucrez la o firmă care începe lucrul la 8?

— Nu e vina nimănui, domniță Oana. Ce tot băgați vină, voi, tinerii din ziua de azi? Of, că nu era lumea așa rea...

— Dom'le R, vreau să ies din lift. Ce faaaaaaaaac?!!!

— Domniță Oana, nu țipați, că produceți trepidații și nu faceți decât să riscați să se ducă liftul în gol.

— Poftim?!!

— Asta zic. Stați cuminte, că sun eu la vecinii de la etajul trei să vină să apese pe acolo pe butoane.

Trec câteva minute și încep să aud pași apropiindu-se și voci întrebându-mă dacă mi-e rău.

— Nu mi-e rău, aș mai sta, dar s-a întâmplat să îmi programez ceva pentru azi, fir-ar. Apoi urlu de-a dreptul: Pe bune?!!! Apăsați pe acolo pe butoane și scoateți-mă din drăcia asta!

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Aaa, domniță Oana! Bună dimineața! Sunt Marinescu de la 34. Haideți că rezolvăm, așteptați-mă puțin că aduc un patent.

„Deci asta fac pensionarii ăștia toată ziua... se uită la telenovele, așteaptă pensia și descarcerează blocații în lift cu patentul. Sper să mor înainte să apuc să văd asta mai de aproape".

— Alo, domniță Oana, a venit domnul Marinescu?

— A venit, a venit. Mulțumesc.

— Bine, bine, că l-am sunat și mi-a zis că l-am nimerit la film. Vedeți, domniță, toate au rezolvare, nu vă mai supărați așa, că nu vă face bine la inimă.

— Mi-ați mai spus o dată...

Între timp, intru pe Facebook și constat că am ajuns la vreo nouă sute douăzeci de prieteni... imaginari. Ia uite, tocmai am primit notificare de un like la una din postările mele de ieri. Mă dau inabordabilă și ies.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Zbang! Ne mișcăm și eu și liftul. Și ajungem ca oamenii educați la etaj, în așa fel încât să se deschidă și ușa normal.

După câteva minute de la salutul prin pereții de beton, domnul Marinescu a reușit să mă salveze și, dintr-o foarte mare fericire, nu am avut nevoie de resuscitări cu intervenții bucale. Îmi iau la revedere de la dumnealui, un om foarte cumsecade, și o zbughesc pe scări.

Vorba vine o zbughesc, pentru că sunt pe tocuri de 10.

„Bun, acum să mă grăbesc spre birou. Sunt cu vreo treizeci de minute în întârziere.

Dar nu mai bine anunț și nu mă mai stresez atât?

Și domnul R zicea că nu îmi face bine la inimă și trebuie să îmi protejez aorta.

Da, trebuie să sun, că dacă nu, îmi taie din pontaj.

Sun și îi pun în fața faptului împlinit că am o urgență.

Ba nu, mai bine le scriu, că așa nu o să poată zice că una, că alta.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Ce e scris e sfânt: ora la care am trimis, cu detalii, cu tot."

Mă trezesc povestind în scris că am avut o urgență și mi s-a făcut rău de la o caisă și că, vai, am avut nevoie de o perfuzie cu glucoză ca să îmi revin. „Bine că nu a fost șoc anafilactic", termin eu mesajul vădit îngrijorată.

„Hai că-i bine. O cred până și eu, totul e să am grijă să fiu și un pic răvășită când ajung, că nah, vin de la spital, cică. Fir-ar, și azi chiar arătam bine."

Ies din scară și o iau spre stația de taxiuri.

„Cum, frate, nici o mașină?! Ce se întâmplă cu țara asta, ne ducem la vale cu toții! Dincolo, am văzut eu în filme că stau taxiurile la rând să te ia, e suficient să ridici mâna și se încolonează lângă tine, nu ca la noi. Doamne, cu ce-am greșit să fie nevoie să suport atâtea? Și ne mai mirăm că ne pleacă tinerii", mă sperii eu că nu văd nici o variantă ca să ajung la muncă.

Da, ai zice că mă grăbeam spre încolonarea vitelor la furaj, deși cea mai rezonabilă și mai onestă treabă era să mă întorc acasă, unde să-mi bag picioarele în responsabilități cu care